

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl samosoudkyní Mgr. Karolínou Tylovou, LL. M. ve věci

žalobkyně: **X**
bytem X
zastoupena advokátem Mgr. Petrem Saskou
sídlem Mírové náměstí 207/34, 400 01 Ústí nad Labem

proti

žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem
zastoupen advokátem JUDr. Danielem Volákem
sídlem Jiráskova 413, 436 01 Litvínov

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 12. 2021, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se podanou žalobou domáhá zrušení shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru přestupkových agend (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 7. 9. 2021, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně shledána vinnou z přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) zákona č. 240/2000 Sb., o krizovém řízení a o změně některých zákonů (dále jen „krizový zákon“), kterého se z nedbalosti dopustila tím, že v době krizového stavu nesplnila povinnost podle § 31 odst. 3 písm. c) téhož zákona, která fyzické osobě ukládá strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu.
2. Uvedeného přestupku se žalobkyně konkrétně dopustila tím, že byla dne 23. 1. 2021 v X hodin zjištěna jako zákaznice konzumující jídlo nebo nápoje ve vnitřních prostorách restaurace X v ulici X, čímž porušila usnesení vlády České republiky ze dne 23. 12. 2020, č. 1375 (dále jen „usnesení vlády č. 1375“), bod II, kterým byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od X hodin do X hodin, s výjimkami taxativně stanovenými tímto usnesením a zároveň porušila bod III. téhož usnesení, kterým bylo nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou, bylo nařízeno pobývat na místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II., omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou dobu a pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu dvou osob; a dále tím, že byla dne 9. 2. 2021 v 18:19 hodin zjištěna jako zákaznice konzumující jídlo nebo nápoje ve vnitřních prostorách restaurace X v ulici X, čímž porušila usnesení vlády České republiky ze dne 28. 1. 2020, č. 79 (dále jen „usnesení vlády č. 79“), bod II, kterým byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od X hodin do X hodin, s výjimkami taxativně stanovenými tímto usnesením a zároveň porušila bod IV. téhož usnesení, kterým bylo nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou, bylo nařízeno pobývat na místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II. a omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou dobu a pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu dvou osob.
3. Za tento přestupek byla žalobkyni podle § 34 odst. 3 krizového zákona uložena pokuta ve výši 6 000 Kč a současně jí byla uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální částce 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. Ve včasné žalobě žalobkyně namítala neurčitost právní kvalifikace, neboť bod III. usnesení vlády č. 1375 a bod IV. usnesení vlády č. 79 obsahují čtyři samostatné hypotézy a správní orgány neupřesnily, jaká povinnost měla být žalobkyní porušena.
5. Žalobkyně tvrdila, že její jednání spadalo pod výjimky obsažené v označených usneseních vlády.
Body II. obou usnesení totiž umožňují volný pohyb za účelem nákupu služeb, ke kterým

žalobkyně řadila i nákup „hostinských služeb“. Bod III. obou usnesení dále ukládá omezení pohybu s výjimkou doby nezbytně nutné k provedení činností podle bodů I. a II. Délka doby strávené nákupem hostinské služby v restauraci však nebyla žalovaným zjišťována. Závěr žalovaného, že tuto dobu překročila, nemá oporu v provedeném dokazování. Stejně tak nelze zjistit, s jakými osobami se měla žalobkyně v restauraci kontaktovat, a zda tyto kontakty překročily míru nezbytnou pro nákup služeb. Pokud žalovaný jednání žalobkyně nepodřadil pod citované výjimky, vyložil usnesení vlády ústavně nekonformním způsobem.

6. V dalším žalobním bodu žalobkyně odkazovala na znění § 17 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“),
a tvrdila, že jednala v právním omylu, kterého se nemohla vyvarovat, jelikož povinnost seznámit se s příslušnou právní úpravou pro ni nevyplývala z žádného právního předpisu. Protiprávnost svého jednání přitom nemohla bez zřejmých obtíží rozpoznat, protože se úprava v oblasti krizových opatření měnila ze dne na den, a možnost obstarání profesionální právní rady byla výrazně ztížena vydanými krizovými opatřeními a obecně zdravotní situací v celé České republice.
7. Žalobkyně rovněž namítala, že nebyla trestána podle současné, pro ni výhodnější právní úpravy. Zdůraznila, že výše označená usnesení vlády již byla zrušena. V současnosti proto její jednání není protizákonné. Odkazovala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46 a na čl. 40 odst. 6 Listiny základních práv a svobod.
8. Závěrem žalobkyně brojila proti výši sankce. Uvedla, že je nepřiměřená a nedostatečně odůvodněná. Vyzdvihla zejména skutečnost, že jako přítěžující okolnost správní orgány posoudily nerespektování povinnosti vyplývající z vládního opatření, přestože protiprávnost je znakem skutkové podstaty. Tvrdila, že její jednání nezanechalo žádný následek, přesto žalovaný jako přítěžující okolnost zohlednil to, že se mohla dopustit obecného ohrožení. Dodala, že povahu a závažnost přestupku správní orgány vůbec nehodnotily, nezhodnotily všechny přítěžující a polehčující okolnosti a nezjišťovaly ani osobní poměry žalobkyně. Navrhovala proto, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

9. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na obsah rozhodnutí správních orgánů a dále uvedl, že obdobnou problematikou se zabýval Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 27. 4. 2021, č. j. 3 A 143/2020-57. Ten konstatoval, že účelově užívané argumenty nejsou důvodem pro zrušení správního rozhodnutí, a že zjevné zneužívání ústavních práv pro obcházení jiných právních předpisů nepožívá ochrany. Žalovaný měl za prokázané, že jednání žalobkyně sloužilo k obcházení nařízení vlády a krizového zákona.
10. Tvzení, že jednání žalobkyně spadá pod některou ze stanovených výjimek, je podle žalovaného do jisté míry amorální, neboť její jednání spadá do doby, kdy se celá většinová společnost maximálním způsobem zasazovala o zmírnění šíření nakažlivé choroby.

11. Žalovaný zdůraznil, že pokuta byla uložena při spodní hranici stanovené sazby, a to i s ohledem na ustálenou rozhodovací praxi v případě obdobných porušení. V případě uložení trestu mírnějšího či přísnějšího by nešlo o trest předvídatelný. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud podanou žalobu zamítl.

IV. Replika žalobkyně

12. V podané replice žalobkyně odkázala na nález Ústavního soudu ve věci sp. zn. Pl. ÚS 106/20, kde Ústavní soud kritizoval nedostatek odůvodnění krizového opatření. V tomto nálezu uvedené důvody přitom lze podle žalobkyně aplikovat i na její případ. Její právní názor přitom podporuje rovněž navazující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 14. 10. 2021, č. j. 7 As 205/2021-45. Pokud došlo k porušení podzákonného předpisu, který je protiústavní, nelze takové porušení považovat za nezákonné či protiprávní jednání.
13. Dále měla žalobkyně za to, že nezákonné bylo již samotné vydání obou usnesení, neboť nebyly naplněny podmínky stanovené v § 5 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, které umožňují omezit svobodu „*ve vymezeném prostoru území*“ či nařídít zákaz pohybu osob „*na vymezených místech nebo území*“, nikoliv však „*na území celé České republiky*“, jak to vláda učinila.
14. Žalobkyně se ohradila proti označení jejího tvrzení za „amorální“, odkazovala na tehdejší situaci ve společnosti, kdy vládní opatření provázely silný odpor vyjadřovaný kromě jiného také demonstracemi a kritikou ze strany právnické obce.
15. Výše pokuty podle žalobkyně neodpovídala běžné rozhodovací praxi, kdy byla ve většině případů věc vyřízena upuštěním od uložení trestu či pokutou ve výši 1 000 Kč.

V. Zjištění ze správního spisu

16. Přestupek žalobkyně oznámila Policie ČR správnímu orgánu I. stupně a spolu s oznámením přestupku postoupila úřední záznam popisující události ze dne 23. 1. 2021 a 9. 2. 2021 v restauraci Veranda v Ústí nad Labem, včetně videozáznamů z místa. Příkazem ze dne 24. 2. 2021 byla žalobkyně uznána vinnou shora uvedeným přestupkem. Proti příkazu si podala odpor.
17. Dne 1. 6. 2021 se žalobkyně dostavila k ústnímu jednání a uvedla, že se k věci vyjádří písemně v dohodnuté lhůtě. Toto vyjádření doručila správnímu orgánu dne 15. 6. 2021. Tvrdila, že Policie ČR nepatří mezi orgány krizového řízení a není tedy oprávněna kontrolovat dodržování krizového zákona. Oba zákroky policie proto byly dle jejího názoru nezákonné. Dále konstatovala, že jednala v souladu s výjimkou uvedenou v čl. II., bodě 3 usnesení vlády č. 1375 a č. 79, když pouze využila cesty za účelem nákupu služeb. Nebylo přitom jasné, které služby byly v této výjimce zahrnuty a které nikoli. Závěrem dodala, že daná restaurace byla veřejnosti uzavřena a využívala pouze výjimky stanovené usnesením vlády č. 57. Krizová opatření přitom neukládala zákazníkovi povinnost zjišťovat, která restaurace je uzavřena a která nikoli.

18. Správní orgán I. stupně ve shora popsaném rozhodnutí ze dne 7. 9. 2021 zrekapituloval dosavadní průběh řízení a popsal, že ve dnech 23. 1. 2021 a 9. 2. 2021 byly při policejní kontrole v restauraci Veranda zjištěny osoby, které konzumovaly jídlo a nápoje. Mezi nimi byla v obou případech ztotožněna i žalobkyně. Správní orgán I. stupně následně vypořádal námitky žalobkyně. Uvedl mimo jiné, že jednání žalobkyně nepovažuje za jednání popsané ve výjimce upravené usneseními vlády č. 1375 a č. 79. Těmi bylo totiž nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a omezení kontaktů s jinými osobami na nezbytně nutnou míru. Rovněž bylo zakázáno pobývat na veřejně přístupných místech v počtu větším než dvou osob. Z videozáznamů zachycujících průběh kontrol vyplynulo, že v obou dnech se v restauraci vyskytovala početná skupina osob včetně žalobkyně sedících v úzkém kontaktu společně u stolů. Svou přítomnost v restauraci v obou dnech žalobkyně ostatně sama potvrdila. Správní orgán I. stupně se dále zabýval výší ukládané sankce. Vzal v potaz horní hranici trestu ve výši 20 000 Kč a uvedl, že přihlížel k okolnostem a závažnosti spáchaného přestupku. Dodal, že se žalobkyně svým jednáním mohla dopustit obecného ohrožení. Jako polehčující okolnost zohlednil dosavadní přestupkovou zchovalost žalobkyně. Sankci v uložené výši považoval za odpovídající spáchanému přestupku s tím, že bude mít dostatečný preventivní i represivní vliv na jednání žalobkyně do budoucna a zároveň ji bude motivovat k respektování zákona.
19. V odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí žalobkyně v podstatě zopakovala námitky uvedené ve vyjádření ze dne 15. 6. 2021.
20. O jejím odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. Žalovaný zdůraznil, že na pořízeném videozáznamu je žalobkyně zachycena u stolu s rozpitými nápoji a jídlem. Konzumaci nápojů a potravin v plně obsazeném restauračním zařízení, v době, kdy byl zakázán volný pohyb, a bylo nutné omezit kontakty s jinými osobami, žalovaný nepovažoval za splnění podmínek výjimky. Ostatní námitky žalobkyně žalovaný rovněž odmítl. S úvahou týkající se výše sankce se ztotožnil.

VI. Posouzení věci krajským soudem

21. Napadené rozhodnutí a řízení jeho vydání předcházející krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s.
22. Podle § 31 odst. 3 písm. c) krizového zákona je fyzická osoba v době krizového stavu povinna strpět omezení vyplývající z krizových opatření stanovených v době krizového stavu. Krizovým stavem je dle § 2 písm. b) téhož zákona mj. nouzový stav.
23. Podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona se fyzická osoba dopustí přestupku tím, že v době krizového stavu nesplní některou z povinností podle § 31 odst. 3 písm. a), b) nebo c).

24. Podle § 5 písm. c) krizového zákona lze za nouzového stavu nebo za stavu ohrožení státu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu omezit svobodu pohybu a pobytu ve vymezeném prostoru území ohroženého nebo postiženého krizovou situací.
25. Podle § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona je vláda oprávněna v době trvání nouzového stavu na nezbytně nutnou dobu a v nezbytně nutném rozsahu nařídít zákaz vstupu, pobytu a pohybu osob na vymezených místech nebo území.
26. Podle usnesení vlády ze dne 23. 12. 2020 č. 1375, vyhlášeného pod č. 595/2020 Sb., ve znění usnesení vlády vyhlášených pod č. 9/2021 Sb. a č. 22/2021 Sb., jimiž byla účinnost původního usnesení prodloužena, vláda s účinností ode dne 27. prosince 2020 od 00:00 hod. do dne 14. února 2021 do 23:59 hod. bodem II. *zakazuje volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod. s výjimkou:*
1. *cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele,*
 2. *nezbytných cest za rodinou nebo osobami blízkými,*
 3. *cest za účelem nákupu zboží a služeb nebo poskytnutí služeb, včetně zajištění potřeb osob příbuzných a blízkých, zajištění péče o děti, zajištění péče o zvířata, odkládání odpadu,*
 4. *cest za účelem zajištění zboží a služeb podle bodu 3 pro jinou osobu (např. dobrovolnictví, sousedská výpomoc),*
 5. *cest do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých, a do zařízení veterinární péče,*
 6. *cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých,*
 7. *výkonu povolání nebo činností sloužících k zajištění*
 - a) *bezpečnosti, vnitřního pořádku a řešení krizové situace,*
 - b) *ochrany zdraví, poskytování zdravotní nebo sociální péče, včetně dobrovolnické činnosti,*
 - c) *individuální duchovní péče a služby,*
 - d) *veřejné hromadné dopravy a další infrastruktury,*
 - e) *služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvážkové služby,*
 - f) *veterinární péče,*
 8. *cest za účelem pobytu v přírodě nebo parcích a sportování na venkovních sportovištích,*
 9. *cest do vlastních rekreačních objektů a pobytu v nich,*
 10. *cest za účelem vycestování z České republiky,*
 11. *účasti na svatbě, prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a pohřbu,*

vpočtu

ne vyšším než 15 osob, a návštěvy hřbitova,
 12. *cest za účelem účasti na vzdělávání včetně praxí a na zkouškách,*
 13. *cest za účelem voleb do orgánů zdravotních pojišťoven,*

14. účasti na shromáždění konaném v souladu s bodem IV.,

15. účasti na hromadné akci dovolené podle bodu VI.,

16. cest zpět do místa svého bydliště;

Bodem III. téhož usnesení vláda ve stejném časovém úseku nařizuje:

1. omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II.,

2. omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru,

3. pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu 2 osob, s výjimkou

- členů domácnosti,

- zaměstnanců vykonávajících práci pro stejného zaměstnavatele,

- osob společně vykonávajících podnikatelskou nebo jinou obdobnou činnost,

- osob, které společně konají činnost, ke které jsou povinny podle zákona, a je tuto činnost nezbytné konat ve vyšším počtu osob,

- dětí, žáků a studentů při poskytování vzdělávání ve školách či školských zařízeních, a zachovávat při kontaktu s ostatními osobami odstup nejméně 2 metry, pokud to je možné,

4. zaměstnavatelům využívat práci na dálku, pokud ji zaměstnanci mohou vzhledem k charakteru práce a provozním podmínkám vykonávat v místě bydliště;

27. Podle usnesení vlády ze dne 28. 1. 2021 č. 79, vyhlášeného pod č. 32/2021 Sb., se bodem II. zakazuje volný pohyb osob na území celé České republiky v době od 05:00 hod. do 20:59 hod. s výjimkou:

1. cest do zaměstnání a k výkonu podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti a k výkonu povinnosti veřejného funkcionáře nebo ústavního činitele,

2. nezbytných cest za rodinou nebo osobami blízkými,

3. cest za účelem nákupu zboží a služeb nebo poskytnutí služeb, zajištění nezbytných potřeb osob příbuzných a blízkých nebo potřeb pro jinou osobu (např. dobrovolnictví, sousedská výpomoc), zajištění péče o děti, zajištění péče o zvířata, odkládání odpadu,

4. cest do zdravotnických zařízení a zařízení sociálních služeb, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých, a do zařízení veterinární péče,

5. cest za účelem vyřízení neodkladných úředních záležitostí, včetně zajištění nezbytného doprovodu příbuzných a osob blízkých,

6. výkonu povolání nebo činností sloužících k zajištění

a) bezpečnosti, vnitřního pořádku a řešení krizové situace,

b) ochrany zdraví, poskytování zdravotní nebo sociální péče, včetně dobrovolnické činnosti,

c) individuální duchovní péče a služby,

d) veřejné hromadné dopravy a další infrastruktury,

e) služeb pro obyvatele, včetně zásobování a rozvážkové služby,

f) veterinární péče,

7. cest za účelem pobytu v přírodě nebo parcích a sportování na venkovních sportovištích,
8. cest do vlastních rekreačních objektů a pobytu v nich, a to za podmínky současného pobytu pouze členů jedné domácnosti v takovém rekreačním objektu,
9. cest za účelem vycestování z České republiky,
10. účasti na svatbě, prohlášení osob o tom, že spolu vstupují do registrovaného partnerství, a pohřbu, v počtu ne vyšším než 15 osob, a návštěvy hřbitova,
11. cest za účelem účasti na vzdělávání včetně praxí a na zkouškách,
12. cest za účelem voleb do orgánů zdravotních pojišťoven,
13. účasti na shromáždění konaném v souladu s bodem IV,
14. účasti na hromadné akci dovolené podle bodu VI,
15. cest zpět do místa svého bydliště;

Bodem IV. téhož usnesení vláda ve stejném časovém úseku nařizuje:

- 1 omezit pohyb na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I a II,
2. omezit na nezbytně nutnou míru kontakty s jinými osobami než se členy domácnosti,
3. pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu 2 osob, s výjimkou
 - členů domácnosti,
 - doprovodu podle bodu II/4 a 5,
 - zaměstnanců vykonávajících práci pro stejného zaměstnavatele,
 - osob společně vykonávajících podnikatelskou nebo jinou obdobnou činnost,
 - osob, které společně konají činnost, ke které jsou povinny podle zákona, a je tuto činnost nezbytně konat ve vyšším počtu osob,
 - dětí, žáků a studentů při poskytování vzdělávání ve školách či školských zařízeních,
 a zachovávat při kontaktu s ostatními osobami odstup nejméně 2 metry, pokud to je možné,
4. zaměstnavatelům využívat práci na dálku, pokud ji zaměstnanci mohou vzhledem k charakteru práce a provozním podmínkám vykonávat v místě bydliště;

28. K první žalobní námitce lze konstatovat, že žalobkyně nebyla potrestána za nedodržení neurčité povinnosti. Správní orgán I. stupně ve výroku prvostupňového rozhodnutí jednoznačně konstatoval, že žalobkyně porušila bod II. citovaných usnesení, kterým byl zakázán volný pohyb osob na území České republiky od 05:00 hodin do 20:59 hodin, a bod III., resp. IV. těchto usnesení, kterým bylo nařízeno omezení pohybu na veřejně přístupných místech na dobu nezbytně nutnou, bylo nařízeno pobývat na místě svého bydliště s výjimkou případů uvedených v bodech I. a II., omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou dobu a pobývat na veřejně přístupných místech nejvýše v počtu dvou osob. Shodně pak v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí (str. 5 odst. 4) konkrétně uvedl, jaké jednání je žalobkyni kladeno za vinu, a jaká jednotlivá omezení uvedená v bodě III. resp. IV. žalobkyně porušila. Výrok i odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jsou v tomto bodě zcela konkrétní, dostatečné a srozumitelné. Není tedy

pravdou, že by žalobkyně nemohla z rozhodnutí správních orgánů seznat, jakou povinnost měla svým jednáním porušit.

29. Podstata výtky správních orgánů vůči žalobkyni spočívá v tom, že navštívila restauraci, v níž požívala jídlo a nápoje, přestože v předmětné době byla právě v tomto směru relevantním usnesením vlády omezena.
30. Ke skutkovému stavu lze uvést, že nebyl ze strany žalobkyně zpochybněn. Nerozporovala totiž svou přítomnost v restauraci za současné konzumace jídla a nápojů u stolu, jak je zachyceno na videozáznamech. Ve svém vyjádření v průběhu správního řízení i v odvolání žalobkyně návštěvu restaurace naopak přiznala, její obrana spočívala v tvrzeném nákupu „hostinské služby“. Z uvedeného videozáznamu plyne, že žalobkyně se v restauraci chovala jako běžný zákazník restaurace. Je z něj ostatně patrné, že se tak chovala i řada dalších hostů, kteří restauraci také navštívili. Argumentace ohledně nákupu hostinské služby, jak je situace popsána v žalobě, tedy zjevně slouží k obcházení omezení plynoucího z citovaných usnesení vlády.
31. Žalobkyně ve své argumentaci vychází z tvrzení, že nákup hostinské služby, jak své jednání nazývá, byl dovolen výjimkami uvedenými v bodě II. odst. 3 uvedených usnesení vlády. Tento názor nemůže soud aprobovat. Trávení času v restauraci není cestou za účelem nákupu zboží nebo služeb dle bodu II. odst. 3 obou usnesení vlády. Výjimky je třeba číst také v kontextu bodu III., resp. IV. usnesení vlády, z nichž plyne, že je mimo jiné třeba omezit pohyb na veřejně přístupných místech na nezbytně nutnou dobu. V předmětné době rovněž platilo jiným usnesením vlády stanovené omezení provozu restauračních zařízení. Dle výjimky v bodu II. odst. 3 usnesení vlády si tedy žalobkyně mohla dojít například k výdejovému okénku restaurace, nebylo však povoleno trávit čas uvnitř restaurace a v těchto prostorech konzumovat jídlo či nápoje. Takový výklad této výjimky je v souladu s účelem vládního opatření, na rozdíl od výkladu žalobkyně, dle něž nebyla návštěva restaurace zákazníkem vůbec zakázána.
32. Pouze pro úplnost lze dodat, že nešlo ani o nákup jídla či pití s sebou. Správními orgány bylo zjištěno, že žalobkyně seděla v restauraci tak, jak to dělá běžný zákazník, s nápojem u stolu. Jak bylo uvedeno výše, žalobkyni bylo oběma usneseními vlády zakázáno restauraci z pozice zákazníka navštívit a ve vnitřních požívat služeb restaurace. Uvedený zákaz žalobkyně nerespektovala. V tomto kontextu je pak zcela nepřipadná rovněž námitka týkající se nezjištění nezbytně nutné doby strávené „nákupem hostinské služby“ počtu a případně totožnosti osob, s nimiž byla žalobkyně v kontaktu. Žalobkyně se mýlí, pokud uvádí, že o těchto skutečnostech napadené rozhodnutí mlčí. Žalovaný konkrétně odkazuje na pořízený videozáznam, na němž je žalobkyně zachycena u stolu s rozpitými nápoji a jídlem. S ohledem na porušení primárního zákazu spočívajícího v samotném pobytu v restauračním zařízení je pak dle názoru soudu takové odůvodnění zcela dostatečné. Bylo by zjevně nadbytečné explicitně uvádět, jakou přesnou dobu zde žalobkyně strávila, případně s kým konkrétně se kontaktovala, když z videozáznamů pořízených při kontrole naprosto bez pochybností vyplynulo, že se zde navzdory zakazu nacházela velká skupina lidí, která zde konzumovala jídlo a pití po delší dobu.

33. V případě žalobkyně rovněž není namístě hovořit o právním omylu ve smyslu § 17 zákona o odpovědnosti za přestupky, neboť povinnost seznámit se s právní úpravou pro ni vyplývala ze zákona, respektive na jeho základě z usnesení vlády, jakožto jiného právního předpisu. Neznalost, případně účelový výklad, shora uvedené relevantní právní úpravy žalobkyní, která není v České republice cizincem, neomlouvá. Žalobkyně také v době pandemie a nouzového stavu měla a mohla znát nejen právní úpravu, ale rovněž to, že svým jednáním může porušit nebo ohrozit právní úpravou chráněný zájem v podobě života a zdraví obyvatelstva. Argumentace žalobkyně ohledně nezaviněného jednání je proto nedůvodná. Aktuální pravidla týkající se omezení volného pohybu, jakož i sankce za jejich porušení, byly nepřetržitě a aktuálně sdělovány všemi dostupnými médii v rozsáhlé informační kampani. Lze si jen stěží představit, že by se takové informace nedostaly k žalobkyni.
34. Důvodná není ani námitka, že opatření byla často měněna. Jednak lze v případě krizové situace ze strany státu očekávat využití postupů, které jinak běžné nejsou a které mohou operativně reagovat na aktuální vývoj. Především však není v případě žalobkyně namístě hovořit o tom, že snad o předmětných krizových opatřeních v důsledku překotného jednání vlády nevěděla. Jak již soud uvedl výše, potřeba přijetí krizových opatření i jejich přesný popis byl ze strany vlády komunikován a dále tlumočen všemi dostupnými médii. Povinností žalobkyně přitom bylo se s aktuálně přijatými opatřeními seznámit. Argumentace naznačující právní nejistotu žalobkyně je proto účelová.
35. Pokud žalobkyně tvrdila, že měla být trestána podle současné, pro ni výhodnější úpravy, soud konstatuje, že zásada příkazu retroaktivity ve prospěch pachatele se na její případ nevyužije. Rozšířený senát Nejvyššího správního soudu se v usnesení ze dne 16. 11. 2016, č. j. 5 As 104/2013-46, na které žalobkyně odkazuje, zabýval zcela jinou situací, v níž proti sobě stála odlišná znění zákona. Tak tomu ale v posuzovaném případě není. Žalobkyně byla trestána pro spáchání přestupku podle § 34 odst. 1 písm. a) krizového zákona pro porušení § 31 odst. 3 písm. c) téhož zákona. Přestupku se dopustila tím, že nestrpěla omezení vyplývající z v té době platných krizových opatření. Uvedená ustanovení přitom nebyla od doby spáchání přestupku měněna.
36. Na věci nic nezmění ani skutečnost, že byla krizová opatření následně zrušena. Usnesení vlády, kterými byla přijímána krizová opatření, měla od počátku jednoznačně dočasnou povahu. Reagovala na krizovou situaci v podobě pandemie nemoci COVID-19 a bylo zřejmé, že až nebezpečí ustoupí, bude přistoupeno k jejich zrušení. Využití žalobkyní zmiňované zásady by v tomto případě zcela postrádalo smysl, neboť jakékoli porušení krizových opatření v době nouzového stavu by v podstatě nebylo možné později postihovat. Taková konstrukce se soudu jeví jako zcela absurdní.
37. Námitce týkající se nedostatečného odůvodnění výše sankce soud rovněž nepřisvědčil. Předně

je třeba konstatovat, že porušení zákona nebylo posuzováno jako přitěžující okolnost. Z formulace na níž žalobkyně odkazuje, vyplývá, že se mohla nerespektováním povinností uložených krizovými opatřeními dopustit obecného ohrožení. Ač se daná formulace může jevit poměrně obecná, lze z ní bez obtíží seznat, že oním obecným ohrožením je míněno, jak ostatně uvedl i žalovaný v napadeném rozhodnutí, zvýšení možnosti nekontrolovaného šíření infekce onemocnění COVID-19. Z veřejně dostupných zdrojů se přitom zpětně ukázalo, že se zmíněné onemocnění podepsalo na životech a zdraví občanů České republiky v nemalé míře. Nepřípadné je v tomto světle také tvrzení, že chování žalobkyně nezanechalo žádný nepříznivý následek. Takovým následkem bylo již samotné ohrožení zdraví a života ostatních občanů. Právě na tuto skutečnost mířila formulace obsažená v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí.

38. Argumentace týkající se výše sankce se však neomezila pouze na tuto úvahu. Za polehčující okolnost byla označena dosavadní přestupková zchovalost žalobkyně. Správní orgán I. stupně dále přestřel, že výše sankce odpovídá spáchanému přestupku s tím, že bude mít dostatečný preventivní i represivní vliv na jednání žalobkyně do budoucna a zároveň ji bude motivovat k respektování zákona. Proti výši sankce ani jejímu odůvodnění ostatně žalobkyně v odvolání nijak nebrojila. Pokud v žalobě namítala, že správní orgány nezhodnotily všechny polehčující okolnosti a nezjišťovaly osobní poměry žalobkyně, jsou tato tvrzení zcela nekonkrétní. Žalobkyně neuváděla, jaké polehčující skutečnosti nebyly správními orgány hodnoceny, a své majetkové poměry taktéž nijak neozřejmila.
39. Související námitku spočívající v tvrzení, že obdobné případy byly řešeny upuštěním od trestu nebo pokutou ve výši 1 000 Kč, soud také odmítl. Žalobkyně nijak nedoložila, z jakých zdrojů její tvrzení vycházelo. Soudu je nadto z jeho vlastní činnosti známo, že nejméně ve dvou obdobných případech (řešených u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 15/2021 a sp. zn. 73 A 20/2021), týkajících se totožné restaurace, byly pachatelům uloženy pokuty v obdobné výši jako nyní žalobkyni.
40. Pokud jde o námitky obsažené v replice k vyjádření žalovaného týkající se nedostatečného odůvodnění usnesení vlády č. 1375 a jeho nezákonného vydání pro nenaplnění podmínek § 5 písm. c) a § 6 odst. 1 písm. b) krizového zákona, těmi se soud s ohledem na § 71 odst. 2 s. ř. s. zabývat nemohl, neboť byly uplatněny po uplynutí dvouměsíční zákonné lhůty k podání žaloby stanovené v § 72 odst. 1 s. ř. s. Je třeba dodat, že zmíněná argumentace ani nerozvíjí žádný včasné uplatněný žalobní bod. Jen pro úplnost soud uvádí, že v obdobných případech argumentaci nedostatečným odůvodněním krizového opatření za důvodnou nepovažoval (viz již zmiňované případy řešené u zdejšího soudu pod sp. zn. 73 A 15/2021 a sp. zn. 73 A 20/2021).

VII. Závěr a náklady řízení

41. Na základě shora uvedené argumentace soud žalobu zamítl jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. Ve věci soud rozhodoval, aniž nařídil ústní jednání, v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.,
za výslovného souhlasu žalobkyně i žalovaného.

42. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
43. Žalovaný, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníkovi řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, byl sice v řízení zastoupen advokátem, nicméně hájit své rozhodnutí v soudním řízení správním je součástí běžné činnosti žalovaného, kterou by měl být žalovaný schopen sám zastat. Žalovaný ostatně náhradu nákladů řízení nežádal a navrhoval, aby nebyla přiznána žádnému z účastníků. Soud proto vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den.

Zmeškání

lhůty

k podání kasační stížnosti nelze prominout

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec dne 16. srpna 2022

Mgr. Karolína Tylová LL. M.
samosoudkyně